

[Korsgaard.]

ofres, er saa forfærdelig stort, idet det, som sagt, efter min Opfattelse maa sammenholdes med, hvad Forlystelsesskatten overhovedet giver.

Men yderligere er det et Faktum, at Partiet Venstre for en 2—3 Aar siden gennem Dobbeltsceneordningen i Virkeligheden gik ind for en permanent Lovgivning, der gav 750 000 Kr. om Aaret til Det kongelige Teaters Bevarelse. Jeg maa derfor mene, at hvis der i Løbet af saa kort Tid som muligt — men naturligvis er det en Betingelse, at Lovforslaget først fremsættes — tilvejebringes en Ordning, hvorefter Det kongelige Teater med sine 3 Kunstarter bevares med et Tilskud af 750 000 Kr., saa har Venstre ikke den fjerneste saglige Baggrund for at angribe dette videre.

Men naar, som det meget rigtigt er fremhævet af det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, Det kongelige Teater med de 3 Kunstarter kræver et Tilskud af 1 150 000 Kr. pr. Aar, saa har, saa vidt jeg forstaar, det ærede Medlem overhovedet ikke talt om, at der virkelig er Indtægtsmuligheder af ikke helt ringe Betydning ud over hvad der fremkommer ved den Forestillingsindtægt, man nu engang kan have. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem nævnte, at man næsten har Sikkerhed for, at Radiofonien — og det er ikke mere efter en skønsom Opgørelse, men efter en Opgørelse, som jeg ikke tvivler paa kan holde — vil købe for 100 000 Kr. Kunst om Aaret. Der er vel heller ikke nogen Tvivl om, at Kommunerne — dermed mener jeg naturligvis Stor-København — vil give et Beløb af 100 000 Kr. om Aaret til Det kongelige Teaters Bevarelse og da først og fremmest dets Bevarelse med de 3 Kunstarter.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup var ikke tilfreds med, at Beløbet fra Kommunerne ikke var blevet større. Med det Kendskab, jeg har til de politiske Magtforhold, og da det for mig er det afgørende at bevare Teatret, havde jeg for mit Vedkommende ogsaa meget gerne set, at de havde givet et større Beløb. Men rent personlig er det mig ret underordnet, hvor stort Beløbet er, idet jeg ikke mener, at det Krav, der stilles paa dette Omraade, er større, end at det kan magtes. Og man maa dog heller ikke glemme, at hvorledes man end stiller det op med Hensyn til, hvorledes Teatrets Underskud skal betales, saa kommer i sidste Instans Københavns Kommune til at betale en meget væsentlig Del af Byrden. Om det saa sker i Form af direkte Tilskud eller i højere Grad i Form

af indirekte Tilskud gennem de almindelige Skatter, det kan for mig personligt ikke være saa særdeles afgørende.

Men da Politik og en almindelig forstandig Betragtning af Tingene jo ikke behøver at falde sammen, saa erkender jeg, at det af politiske Grunde i og for sig vilde være rart, om Københavns Kommune havde givet noget mere. Men jeg maa paa den anden Side sige, at jeg lægger ganske overordentlig Vægt paa, at Københavns, Frederiksberg og Gentofte Kommuner har erklæret sig villige til at give et Beløb af op til 100 000 Kr., og jeg lægger ikke mindst Vægt paa, at de ønsker at give dette Beløb i Form af billige Billetter til unge Mennesker, som de tror kan have godt af at blive paavirket af Det kongelige Teaters Kunst.

Jeg kan ikke se noget sikrere Bevis for, at netop den kommunale Ledelse af disse tre Kommuner, der politisk set er dels socialdemokratisk, dels konservativ, har den fulde Forstaaelse af, hvilken Kulturværdi vi har i Teatret, og det er i Virkeligheden et Argument, der for mig er meget mere afgørende end, om Beløbet er paa 100 000 Kr. eller lidt mere. Jeg gentager, at er Kulturværdien der blot, kan jeg ikke se, at det, om Tilskuddet er paa 100 000 eller 200 000 Kr., skal være afgørende for, om man skal bevare Teatret eller ikke, saa vist som det danske Samfund endnu ikke er et økonomisk elendigt stille Samfund.

Men tilbage ud over de 750 000 Kr. vil der i givet Fald alligevel være rundt regnet 200 000 Kr. Om det nu vil være den højtærede Undervisningsminister muligt i Løbet af det Aar, der kommer, at skaffe ogsaa dette Beløb uden at angribe Midler, som man gerne skulde bevare til andet Formaal, det vil Ministeren muligvis udtale sig om. Det har allerede været nævnt, at et stort Flertal inden for Teaterkommissionen har været af den Mening, at Radiofonien her har en Opgave, som den ikke kan skyde fra sig, og det næsten sørgeligt berømte Spareudvalg har ogsaa enstemmigt, med Tilslutning af et saa fremragende Medlem af Venstre som det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby), givet Udtryk for, at Radiofonien havde kulturelle Opgaver. Saa med denne Udtalelse gaar jeg med glad Forventning til den Betragtning, at man altsaa i Rigsdagen synes at være enig om, at Radiofonien har kulturelle Opgaver, som den bør støtte.

Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Radiofonien og Teatret kunstmæssigt